

Arrest

nr. 58 251 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: **X**
alias X

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, *alias* X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 december 2010 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE MULDER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DYCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, wordt op 4 juni 2002 in België aangetroffen tijdens een politiecontrole. Hij gebruikt de identiteit H.A., van Algerijnse nationaliteit.

Op 4 juni 2002 wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 4 april 2003 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 23 april 2003 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 23 juli 2003 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 31 oktober 2003 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 30 mei 2004 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 7 juni 2005 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens diefstal en wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 26 januari 2006 neemt de minister van Binnenlandse Zaken het besluit tot terugwijzing van verzoeker. Op 30 januari 2006 wordt dit ministerieel besluit aan verzoeker ter kennis gebracht.

Verzoeker wordt op 16 februari 2006 in vrijheid gesteld en er wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht met terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoeker verklaart in werkelijkheid K.E. te zijn, van Marokkaanse nationaliteit.

Op 6 april 2006 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Marokko.

Op onbekende datum komt verzoeker opnieuw België binnen en hij wordt op 13 december 2006 aangetroffen naar aanleiding van een politiecontrole.

Op 16 maart 2007 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen en wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verklaart in België een dochter te hebben maar kan behalve haar voornaam geen verdere inlichtingen geven.

Op 19 april 2007 bezorgt verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken de identiteitskaart van een Belgisch kind geboren op 8 augustus 2005, waarvan hij beweert dat dit het zijne is.

Op 11 mei 2007 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Marokko.

Op 8 maart 2008 wordt verzoeker aangetroffen in België. Hij wordt aangehouden en opgesloten in de gevangenis voor zijn verdere strafuitvoering.

Op 12 januari 2011 loopt de strafuitvoering van verzoeker af. Op 12 januari 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet E., K. alias A. H., geboren op 01.12.1981, onderdaan van Algerije het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) voor deze landen over documenten beschikt.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

Artikel 7, eerste lid, 1) : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 3 : wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, W. V. H., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen

Artikel 7, eerste lid, 5° : werd door Duitsland ter fine van weigering van toegangesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19

juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Artikel 7, eerste lid, 6°: beschikt niet over voldoende middelen van bestaan voor de terugreis naar het land van oorsprong / voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en is niet in staat die middelen wettelijk te verwerven; de betrokkene is slechts in het bezit van 152.20 euro.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland, met uitzondering van de grens met om de volgende reden

-kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

-gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

-gezien de betrokkene geseind is door Duitsland, dringt zijn/haar verwijdering buiten de grenzen van het Schengengrondgebied in toepassing van het artikel 23 van de toepassingsmodaliteiten van de akkoorden van Schengen zich op.

-betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te worden opgesloten, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd

-Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

-Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

-Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft het bevel gegeven het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft gaat het over het bevel het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de duidelijke redenen (geen algemene veronderstellingen) te kennen.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis ervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

In casu beperkt de Minister zich tot een algemene en standaardmotivering, die onvoldoende toelaat de deze beslissing naar behoren te kunnen beoordelen.

Het bevel is niet afdoende gemotiveerd.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze wetsbepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De door verzoeker ingeroepen middelen dienen dan ook gegrond te worden verklaard.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt niet aanvaard."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker niet verduidelijkt waarom hij van mening is dat de bestreden beslissing deze artikelen en beginselen schendt, zodat het middel onontvankelijk is.

In ondergeschikte orde wijst de verwerende partij erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De verwerende partij geeft de motieven van de bestreden beslissing samengevat weer en stelt dat de bestreden beslissing zowel de juridische bepalingen als de feitelijke motivering weergeeft en besluit dat deze vermeldingen verzoeker toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de verwerende partij er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zodat hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°; artikel 7, eerste lid, 5°; artikel 7, eerste lid, 6°; artikel 7, tweede lid en artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, dat hij door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, dat hij door Duitsland ter fine van weigering van toegang gesignaleerd is in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van vreemdelingen, dat hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de terugreis naar het land van oorsprong/ voor de doorreis naar een derde staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De schending van de formele motiveringsplicht en van de door verzoeker aangevoerde bepalingen in dit verband kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont niet aan dat er zou zijn uitgegaan van een niet correcte feitenvinding, zodat niet kan worden aangenomen dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven (artikel 8 juncto 12 EVRM) en schending van het recht op vrijheid van gedachten, geweten en godsdienst (artikel 9 EVRM)

Verzoeker heeft in België een kennissenkring en een gezin uitgebouwd. Hij woont samen met mevrouw J. T. te (...). Op 8/08/2005 werd hun dochtertje I. geboren.

Een gedwongen terugkeer zou werkelijk een drama voor hem betekenen en een inbreuk teweegbrengen op de uitbouw van een privé- en gezinsleven.

Verzoeker kreeg per 12.01.2011 de beslissing dd. 28.12.2010 van de FOD Binnenlandse Zaken betekend waarbij verzoeker het verblijf in het Rijk wordt geweigerd en het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden, beslissing welke werd betekend op 12.01.2011 (stuk 1)."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker niet verduidelijkt op welke wijze artikel 9 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de verwerende partij op dat uit de bepalingen van het tweede lid van dit artikel blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat anderzijds. Dit is *in casu* het geval. Het nadeel is immers aan het eigen verzuim te wijten, namelijk het herhaalde illegaal verblijf van verzoeker.

De stelling dat verzoeker een gezin en kennissenkring heeft uitgebouwd, stelt hem niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, 2° van de vreemdelingenwet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Aldus wordt er in dit artikel een doel nagestreefd dat is voorzien als een mogelijke uitzondering op het recht op gezinsleven- en privéleven. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg, noch kan het worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Een tijdelijke scheiding van verzoeker en zijn gezin verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Teneinde na te gaan of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.2.3.2. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij een relatie heeft met een vrouw die in België woont, dat zij een gezamenlijk dochttertje hebben en dat hij met deze vrouw en dit kind samenwoont. Hij meent dat een gedwongen terugkeer een drama zou betekenen voor hem en een inbreuk zou inhouden op zijn privé- en gezinsleven.

Inzake het bestaan van zijn privé- en gezinsleven, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker hiervan geen enkel bewijs aanbrengt. In het dossier bevindt zich als enig stuk een kopie van een identiteitsbewijs van een Belgisch kind geboren op 8 augustus 2005 waarvan verzoeker beweert dat dit kind het zijne is. Verzoeker heeft echter nooit een erkenningsakte voorgelegd of enig ander stuk waaruit zou blijken dat hij de vader is van dit kind. Uit de stukken van het dossier blijken evenmin bewijzen van een relatie van verzoeker. Tijdens zijn meest recente verblijf in België, van 8 maart 2008 tot aan de kennisgeving van de bestreden beslissing op 12 januari 2011, was verzoeker opgesloten in de gevangenis zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden samen te wonen met zijn partner en hun kind. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn beweringen dat hij een relatie heeft waaruit een Belgisch kind is geboren niet staft met enig begin van bewijs.

Er is *in casu* geen sprake van een privéleven of gezinsleven van verzoeker in België. Bijgevolg dient de eventuele schending van artikel 8, tweede lid van het EVRM niet onderzocht te worden.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker zet de schending van de artikelen 9 en 12 van het EVRM niet met concrete gegevens uiteen. Dit onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET